

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ФІНАНСОВОГО ПРАВА

КОЙЧЕВА О. С.,
аспірант кафедри адміністративного
і фінансового права
(Національний університет
«Одеська юридична академія»)

УДК 347.73(477) : 336. 146/147

**КОНСТИТУЦІЙНИЙ СТАТУС РАХУНКОВОЇ ПАЛАТИ УКРАЇНИ
В СИСТЕМІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ**

Для забезпечення економічного розвитку та стабільності держави необхідно побудувати ефективну систему органів фінансового контролю. У статті розглядаються органи, що здійснюють таку діяльність, законодавче закріплення повноважень та сфера їх застосування. Аналізується статус та місце Рахункової палати України в системі органів державного фінансового контролю.

Ключові слова: фінансовий контроль, органи державного фінансового контролю, повноваження в сфері фінансового контролю, Рахункова палата України.

Для обеспечения экономического развития и стабильности нашего государства необходимо построить эффективную систему органов финансового контроля. В статье рассматриваются органы, осуществляющие такую деятельность, законодательное закрепление полномочий, которыми они наделяются, и сфера их применения. Анализируется статус и место Счетной палаты Украины в системе органов государственного финансового контроля.

Ключевые слова: финансовый контроль, органы государственного контроля, полномочия в сфере финансового контроля, Счетная палата Украины.

To ensure economic growth and stability of our country to build an effective system of financial control. The article deals with bodies carrying out such activities, legislative strengthening the powers that they are endowed by their scope and application. Analyzes the status and position of the Accounting Chamber in the system of state financial control

Key words: financial control, bodies of state financial control, authority in the area of financial control, Accounting Chamber of Ukraine.

Вступ. Проблема створення єдиної системи фінансового контролю в Україні обговорюється серед науковців і законодавців досить давно. Фінансовий контроль займає центральне місце в системі контролю, отже, від його ефективності залежатиме добробут держави. Побудова ефективної системи органів фінансового контролю має перш за все бути нормативно закріпленою. Науковцями неодноразово висловлювалися пропозиції щодо розроблення концепції розвитку фінансового контролю. Було розроблено проект Закону України «Про систему державного фінансового контролю в Україні», однак всі ініціативи залишилися лише на рівні побажань. Правові основи фінансового контро-

лю детально досліджувалися Л. Савченко, свої роздуми з приводу системи фінансового контролю висловлювали І. Ващенко, М. Горбач, О. Гриценко, С. Паньків, П. Петренко, Н. Погосян, Д. Роговенко, С. Шохін. Компетенції Рахункової палати України в системі органів фінансового контролю окремого дослідження присвячено не було, хоча це єдиний орган із конституційним статусом у цій системі, який, безумовно, потребує детального дослідження.

Постановка завдання. Метою статті є проведення аналізу компетенції й повноважень системи органів державного фінансового контролю, дослідження місця й статусу Рахункової палати України в цій системі.

Результати дослідження. На сьогодні інститут державного фінансового контролю практично не виконує свою основну попереджувально-профілактичну функцію, виступаючи, як правило, лише реєстратором порушень. Форми контролю (ревізія та перевірка), за якими переважно проводиться державний фінансовий контроль, без підкріплення аудитом ефективності практично втрачають свою актуальність та дієвість в умовах ринкової економіки України. Застосовуючи ці форми, не можна, наприклад, перевірити якість виконаних робіт та послуг, якість придбаних за державні кошти матеріалів, ефективність використання державних ресурсів тощо. Тож стверджувати, що в Україні існує цілісна система державного фінансового контролю, а тим паче говорити про її ефективність, зарано. Організація та функціонування ефективної системи державного фінансового контролю – обов'язковий елемент державного управління, і тому фінансовий контроль повинен здійснюватися не автономно, а як важлива ланка в загальній системі державного управління. Таким чином, державний фінансовий контроль як найважливіший засіб державного управління є одночасно критерієм визначення ефективності цього управління.

Характеризуючи систему фінансового контролю, М. Горбач передбачає визначення таких її складових: сукупність усіх органів вказаного контролю; взаємовідносини між ними та органами державної влади; встановлення ієрархії контрольних органів із визначенням єдиного органу, що є вищим у системі органів державного фінансового контролю; визначення підконтрольних суб'єктів; перелік інструментаріїв (форм, методів, прийомів тощо), що можуть бути застосовані конкретними суб'єктами контролю; права, обов'язки, відповідальність суб'єктів контролю та підконтрольних суб'єктів та багато інших невід'ємних складових контролю [1, с. 83]. Наявність органів фінансового контролю в нашій державі необхідно розглядати як систему, а не кожен орган як окремий, неповторний елемент цієї системи. До цього часу на законодавчому рівні не визначено поняття «система органів фінансового контролю», «публічні фінанси», «фінансовий контроль». Практичне функціонування ефективно лише за умови досконалого нормативного закріплення, яке в нас, на жаль, відсутнє. Екс-голова Рахункової палати України В. Симоненко зазначав, що, незважаючи на те, що Україна є багатою державою, державні кошти використовуються вкрай неефективно. Причину цього він вбачає у відсутності узгодженості та взаємодії між тими органами, які покликані здійснювати фінансовий контроль [2, с. 344]. Неузгодженість дій контрольно-фінансових органів призводить до того, що під час звітного періоду деякі установи підпадають під неодноразові перевірки, а інші зовсім не перевіряються. Така ситуація призводить до негативних наслідків для економіки. Час спливає, а ситуація в нашій країні лише погіршується й вимагає термінових реформувань у цій сфері.

Відсутність узгодженості та єдності в системі органів фінансового контролю пов'язана з відсутністю єдиної концепції побудови такої системи. Цікавою є думка Д. Роговенко, який систему органів фінансового контролю держави, пов'язуючи зі специфікою їх завдань та функцій, поділяє на недержавний фінансовий контроль та державний контроль, який включає в себе державний фінансовий контроль. Сама схема організації державного фінансового контролю має такий вигляд: вищий орган держав-

ного фінансового контролю, який підпорядковується парламенту або президенту (уряду) і контролює витрачання коштів державного бюджету; державні контрольно-ревізійні підрозділи міністерств і відомств, які підпорядковуються як вищому органу фінансового контролю, так і відповідному міністерству або відомству й здійснюють контроль за правильністю витрачання державних коштів; податкове відомство, яке контролює надходження коштів до державного бюджету [3, с. 345]. Класифікація є достатньо цікавою, охоплює дохідну й видаткову частини державного бюджету, але занадто вузька: органів, які здійснюють державний фінансовий контроль, на наш погляд, більше.

Органи, що здійснюють фінансову діяльність держави, Л. Савченко поділяє на дві групи. До першої групи відносить ті, які безпосередньо здійснюють фінансовий контроль, та контролюючих суб'єктів. До суб'єктів, що здійснюють фінансовий контроль, відносяться Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Міністерство фінансів України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим та інші державні органи, органи місцевого самоврядування, які поряд із виконанням інших функцій наділені контрольними повноваженнями. Для цих суб'єктів контрольна функція у фінансовій сфері є другорядною. До контролюючих суб'єктів відносяться такі: Рахункова палата України, органи державної податкової служби України, Національний банк України, Державна митна служба України, Державне казначейство України, Державна контрольно-ревізійна служба України, Аудиторська палата України, Державний комітет фінансового моніторингу, інші державні органи, недержавні організації, незалежні аудитори, а також відповідні служби підприємств, установ, організацій, основною функцією яких є здійснення фінансового контролю [4, с. 46–47].

І. Криницький виділяє свої підстави класифікації органів фінансового контролю. Рівень – загальнодержавні органи (Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Нацбанк України, Мінфін України тощо), органи місцевого самоврядування. Інститути – органи, що здійснюють контроль у податковій та митній сферах; фінансово-інспекційні (контрольно-ревізійні) органи; органи державної казначейської служби; фінансово-кредитні (банківські) установи; валютно-контрольні органи; фінансово-моніторингові органи та інші. Компетенція – загальної компетенції (для яких здійснення фінансового контролю не є основною діяльністю, наприклад Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України); спеціальної компетенції (створені виключно або переважно для діяльності у сфері фінансового контролю, найяскравіші приклади – це Державна фінансова інспекція України та Рахункова палата України) [5, с. 76]. Більшість науковців, розглядаючи проблему відсутності чітко впорядкованої системи органів фінансового контролю, не класифікують органи через відсутність визначення на нормативному рівні основних понятійних термінів – «єдина система фінансового контролю», «державні фінанси», «державний фінансовий контроль», «фінансова система країни» тощо [1, с. 83].

Фінансовий контроль може бути ефективним і об'єктивним виключно тоді, коли суб'єкт контролю організаційно є зовнішньою структурою щодо підконтрольного об'єкта, а в ієрархії підпорядкування є вищим, ніж об'єкт. Органи фінансового контролю мають бути наділені реальними повноваженнями впливати на діяльність підконтрольного об'єкта, має бути чіткий порядок і процедура прийняття рішення за результатами контролю.

Україна є послідовником класичного розподілу влади на три гілки, дві з яких – законодавча та виконавча – мають у своїй структурі органи, які наділені повноваженнями щодо здійснення державного фінансового контролю. Багато фахівців щодо парламентського контролю вживають визначення «зовнішній» і «незалежний»: «Система дійового державного фінансового контролю складається з двох однаково важливих частин: внутрішнього (урядового) державного контролю (Мінфін, ГоловКРУ, Держказначейство, ДПА тощо) та зовнішнього – незалежного державного фінансового контролю

та державного аудиту (Рахункова палата)» [6, с. 56]. Закріплення за Рахунковою палатою України повноважень органу зовнішнього фінансового контролю є умовним: вона здійснює зовнішній контроль відносно органів виконавчої влади, що не можна сказати про контроль відносно Верховної Ради України та її апарату. Рахункова палата є постійно діючим органом контролю, який утворюється Верховною Радою України, підпорядкований і підзвітний їй [7]. Потрібно відмітити позитивний момент на шляху становлення незалежності Рахункової палати України від Верховної Ради України: Голова Рахункової палати України призначається на термін триваліший (7 років), ніж термін повноваження самого парламенту.

Проаналізувавши точки зору багатьох науковців, із впевненістю можна стверджувати, що єдина класифікація органів державного фінансового контролю відсутня. Існує безліч критеріїв, які можуть виступати підставами класифікації, але органи, що здійснюють цей контроль, залишаються одні й ті ж. Практично кожен державний орган, який має у своєму розпорядженні кошти держави, здійснює контроль за їх ефективним та цільовим витрачанням, але нас цікавлять органи, які здійснюють контроль відносно інших об'єктів.

Серед повноважень *Верховної Ради України*, закріплених у ст. 85 Конституції України, діяльності у сфері фінансового контролю стосуються такі: затвердження Державного бюджету України та внесення змін до нього; контроль за виконанням державного бюджету України, прийняття рішення щодо звіту про його виконання; затвердження рішень про надання Україною позик і економічної допомоги іноземним державам та міжнародним організаціям, а також про одержання Україною від іноземних держав банків і міжнародних фінансових організацій позик, непередбачених Державним бюджетом України, здійснення контролю за їх використанням. Реалізовує свої повноваження у сфері фінансового контролю шляхом прийняття законодавства, яке стосується Державного бюджету й бюджетної системи України; системи оподаткування та митних платежів; основ функціонування фінансового, грошового, кредитного, інвестиційного та фондового ринків; статусу національної валюти, іноземної валюти на території України; порядку випуску та обігу державних цінних паперів. Зазначені в Конституції України та деталізовані в інших нормативно-правових актах повноваження Верховна Рада України реалізує самостійно або через створювані комітети й тимчасові спеціальні комісії. До їхньої компетенції належать робота із законопроектами, підготовка й попередній розгляд питань, що стосуються повноважень Верховної Ради України.

Повноваження *Президента України* як глави держави у сфері фінансового контролю визначені в Конституції України в ст. 106: створює в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи й служби; підписує закони, прийняті Верховною Радою України (закон України «Про Державний бюджет України», Бюджетний кодекс України, Податковий кодекс України); має право вето щодо прийнятих Верховною Радою України законів із наступним поверненням їх на повторний розгляд Верховній Раді України. Його вплив на стан фінансового контролю в Україні реалізується шляхом створення фінансово-контрольних норм, які містяться в указах та розпорядженнях, завдяки утворенню, реорганізації та ліквідації за поданням Прем'єр-міністра міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, а також через відповідні кадрові призначення.

Кабінет Міністрів України відповідно до ст. 116 Конституції України забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; розробляє проект Закону України «Про Державний бюджет України» й забезпечує виконання затвердженого Верховною Радою України Державного бюджету України, подає Верховній Раді України звіт про його виконання; спрямовує й координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади. Закон України «Про Кабінет Міністрів України» детально визначає повноваження органу у сфері економіки та фінансів.

Міністерство фінансів України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної фінансової, бюджетної, а також податкової й митної політики (крім адміністрування податків, зборів, митних платежів та реалізації податкової й митної політики), політики у сфері державного фінансового контролю, казначейського обслуговування бюджетних коштів. Міністерство фінансів України здійснює контроль за дотриманням бюджетного законодавства на кожній стадії бюджетного процесу як стосовно державного бюджету, так і місцевих бюджетів, якщо інше не передбачено законодавством України.

Кабінет Міністрів України через Міністра фінансів України спрямовує й координує діяльність таких спеціалізованих контрольних органів, як Державна казначейська служба України, Державна фінансова інспекція України, Державна фіскальна служба України та Державна служба фінансового моніторингу України.

До основних повноважень, покладених на *Державну казначейську службу України*, є здійснення контролю за веденням бухгалтерського обліку всіх надходжень і витрат державного бюджету та місцевих бюджетів, складанням та поданням фінансової й бюджетної звітності; бюджетними повноваженнями під час зарахування надходжень бюджету; відповідністю кошторисів розпорядників бюджетних коштів показникам розпису бюджету; відповідністю взятих розпорядниками бюджетних коштів бюджетних зобов'язань відповідним бюджетним асигнуванням, паспорту бюджетної програми (у разі застосування програмно-цільового методу в бюджетному процесі); відповідністю платежів узятим бюджетним зобов'язанням та відповідним бюджетним асигнуванням; дотриманням правил валютного контролю за операціями з бюджетними коштами в іноземній валюті; дотриманням порядку проведення лотерей із використанням електронних систем прийняття сплати за участь у лотереї в режимі реального часу; закупівлею товарів, робіт і послуг за державні кошти під час здійснення розрахунково-касового обслуговування розпорядників і одержувачів бюджетних коштів, а також інших клієнтів відповідно до законодавства. Казначейство України веде облік касового виконання Державного бюджету України, складає звіт про стан його виконання.

Державна фінансова інспекція України відповідно до покладених на неї завдань здійснює державний фінансовий контроль за використанням і збереженням державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, правильністю визначення потреби в бюджетних коштах та взяттям зобов'язань, ефективним використанням коштів і майна, станом і достовірністю бухгалтерського обліку й фінансової звітності в міністерствах та інших органах виконавчої влади, державних фондах, фондах загальнообов'язкового державного соціального страхування, бюджетних установах і суб'єктах господарювання державного сектору економіки, а також на підприємствах, в установах та організаціях, які отримують (отримували в періоді, який перевіряється) кошти з бюджетів усіх рівнів, державних фондів та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування або використовують (використовували в періоді, який перевіряється) державне чи комунальне майно, за дотриманням законодавства на всіх стадіях бюджетного процесу щодо державного й місцевих бюджетів; дотриманням законодавства про державні закупівлі.

Державна фіскальна служба України відповідно до покладених на неї завдань контролює своєчасність подання платниками податків та єдиного внеску передбаченої законом звітності, своєчасність, достовірність, повноту нарахування та сплати податків і зборів, єдиного внеску, митних та інших платежів; здійснює контроль за дотриманням податкового й митного законодавства, законодавства щодо трансфертного ціноутворення, законодавства щодо адміністрування єдиного внеску та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого законом покладено на цей орган.

Перелік органів, до повноважень яких відноситься здійснення фінансового контролю в певній сфері державних фінансів, не закінчується, але необхідно усвідомлювати,

що здійснення державного фінансового контролю – це лише один або найважливіший напрямок їхньої діяльності.

В організаційній схемі фінансового контролю в зарубіжних країнах спостерігається певна субординація: перша категорія – вищий орган державного фінансового контролю (ВОФК), який підпорядковується парламенту або президенту й на який покладено контроль за витрачанням коштів державного бюджету; друга категорія – державні контрольно-ревізійні підрозділи міністерств і відомств, що підпорядковуються як вищому органу фінансового контролю, так і відповідному міністерству або відомству [8, с. 48]. На законодавчому рівні статус ВОФК у нашій державі не закріплено за жодним органом. Аналіз ст. 98 Конституції України та Закону України «Про Рахункову палату» дає можливість зробити висновок: хоча Рахункова палата законодавчо й не визначається як ВОФК, фактично вона виконує його функції. З 1998 р. Рахункова палата є членом Міжнародної організації вищих органів фінансового контролю (INTOSAI), а з 1999 р. – членом Європейської організації вищих органів фінансового контролю (EUROSAI). Таким чином, ще з 1998 р. Рахункова палата визнана міжнародною спільнотою як ВОФК в Україні та співпрацює в цьому напрямку. Основний міжнародний документ у сфері державного фінансового контролю – Лімська декларація керівних принципів аудиту державних фінансів – у ст. 3 визначає поділ органів фінансового контролю на зовнішні та внутрішні. Зокрема, органи зовнішнього контролю не входять до організаційної структури підконтрольних їм органів. Саме тому вищі органи контролю державних фінансів є органами зовнішнього контролю. Завданням ВОФК як зовнішнього контролера є перевірка ефективності внутрішнього контролю. Згідно зі Стандартом з аудиту державних фінансів, розробленого на базі Лімської та Токійської декларацій, для виконавчої влади ВОФК є зовнішнім аудитором, він може консультувати її, вони співпрацюють між собою, при цьому порушуючи незалежність один одного. Статус ВОФК має забезпечувати йому повний та безперешкодний доступ до усіх приміщень та до усіх бухгалтерських документів об'єктів аудиту й можливість аналізувати будь-які операції. Цей статус також повинен надавати йому повноваження отримувати від осіб або установ наявну в них інформацію. У законодавстві чи угоді має бути закріплено, що виконавча влада зобов'язана надавати ВОФК доступ до важливої інформації, якою володіють посадові особи органів виконавчої влади, у випадках, коли така інформація видається необхідною ВОФК для виконання своїх завдань. Міжнародні Стандарти чітко регламентують діяльність ВОФК та його взаємодію з внутрішніми органами фінансового контролю. Фрагментарно положення стандартів відображені в Законі України «Про рахункову палату», але подальша адаптація закону до міжнародних стандартів сприятиме чіткій роботі цього органу, його взаємодії з іншими органами, у деякій мірі вона навіть вирішить питання організації системи органів державного контролю. На сьогоднішній день Рахункова палата України є органом контролю спеціальної конституційної компетенції, який здійснює контроль за видатковою та дохідною частинами Державного бюджету України, таким чином, експертно-аналітичні та контрольно-ревізійні функції поширюються на весь процес бюджету.

Сфери діяльності та функції Рахункової палати України та урядових органів фінансового контролю суттєво відрізняються одна від одної. Відповідно до Закону України «Про Рахункову палату України» вона здійснює контроль за виконанням Державного бюджету України, фінансуванням загальнодержавних програм у частині, що стосується використання коштів Державного бюджету України; за дорученням Верховної Ради України контроль за виконанням Державного бюджету України за поквартальним розподілом доходів і видатків відповідно до показників цього бюджету, у тому числі видатків з обслуговування внутрішнього й зовнішнього боргу України, витрачанням коштів цільових фондів; перевірку за дорученням комітетів Верховної Ради України використання за призначенням органами виконавчої влади коштів загальнодержавних цільових фондів та коштів позабюджетних фондів і подає за наслідками перевірки Верховній Раді

України висновки щодо можливостей скорочення видатків із кожного фонду окремо та доцільності спрямування вилучених коштів на фінансування інших видатків Державного бюджету України; контроль ефективності управління коштами Державного бюджету України центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, законність і своєчасність руху коштів Державного бюджету України, у тому числі коштів загальнодержавних цільових фондів у Національному банку України, уповноважених банках та кредитних установах України; контрольні функції за дорученням Верховної Ради України, комітетів Верховної Ради України щодо фінансування загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального й національно-культурного розвитку, охорони довкілля та інших програм, що затверджуються Верховною Радою України; контроль за інвестиційною діяльністю органів виконавчої влади, перевіряє законність та ефективність використання фінансових ресурсів, що виділяються з Державного бюджету України на виконання загальнодержавних програм; попередній аналіз до розгляду на засіданнях комітетів та Верховної Ради України звітів Антимонопольного комітету України щодо здійснення ним державного контролю за дотриманням антимонопольного законодавства, а також звітів Фонду державного майна України та посадових осіб, які обираються, призначаються або затверджуються Верховною Радою України, щодо ефективного управління майном, що є основним національним багатством, власністю українського народу; контроль за виконанням рішень Верховної Ради України про надання Україною позик та економічної допомоги іноземним державам, міжнародним організаціям, передбачених у Державному бюджеті України, за касовим виконанням Державного бюджету України Національним банком України та уповноваженими банками; перевірку за дорученням Верховної Ради України відповідно до свого статусу кошторис витрат, пов'язаних із діяльністю Верховної Ради України та її апарату, допоміжних органів і служб Президента України та апарату Кабінету Міністрів України, а також витрачання коштів державними установами та організаціями, що діють за кордоном і фінансуються за рахунок Державного бюджету України; контроль у сфері державних закупівель.

Висновки. Проаналізувавши органи державного фінансового контролю, їхні завдання та повноваження, бачимо наявну необхідність прийняття нормативного акту, який би чітко визначив усі моменти діяльності системи цих органів. Для досягнення результатів органи загальної та спеціальної компетенції, внутрішнього та зовнішнього контролю повинні взаємодіяти між собою, і кожен окремо повинен мати чіткі межі реалізації своїх повноважень. Аналіз статусу та повноважень Рахункової палати України свідчить, що вона є не просто вищим за субординацією, а дійсно провідним органом державного фінансового контролю в Україні, який відповідає міжнародним стандартам, що є важливим, враховуючи курс на євроінтеграцію. Зрозуміло, що Рахункова палата України може взяти на себе провідну роль у системі органів державного фінансового контролю. Визнання на законодавчому рівні за Рахунковою палатою ВОФК важливо ще й тому, що Україна повинна виконувати взяті на себе міжнародні зобов'язання перед ЄС щодо гармонізації українського законодавства з європейським.

Список використаних джерел:

1. Горбач М. Про створення єдиної системи державного фінансового контролю в Україні / М. Горбач // Право України. – 2005. – № 10. – С. 83–86.
2. Симоненко В. Бюджет без контролю – держава без бюджету / В. Симоненко // Демократична Україна. – 2002. – № 4. – С. 4.
3. Роговенко Д. Система державного фінансового контролю – гарантія стабільної фінансової діяльності держави / Д. Роговенко // Держава і право. – 2006. – Вип. 31. – С. 343–349.

4. Савченко Л. Правові основи фінансового контролю : [навч. посіб.] / Л. Савченко. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 504 с.
5. Фінансове право України : [підручник] / [М. Кучерявенко, Д Білінський, О. Дмитрик та ін.] ; за ред. М. Кучерявенка. – Х. : Право, 2013. – 400 с.
6. Ващенко І. Парламентський контроль у структурі державного фінансового контролю в Україні / І. Ващенко // Банківська справа. – 2004. – № 3. – С. 53–60.
7. Про Рахункову палату : Закон України від 22 жовтня 1996 р. № 315/96 ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 43.
8. Дорош Н. Державний фінансовий контроль: зарубіжний досвід і шляхи вдосконалення / Н. Дорош // Фінанси України. – 1998. – № 1. – С. 47–55.

ЛАТИШЕВА В. В.,

кандидат юридичних наук, доцент
кафедри теорії, історії держави та права
(Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського)

УДК 349.42

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА ЯК СКЛАДОВОЇ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ СЕЛА

Стаття присвячена дослідженню правового забезпечення фінансування розвитку житлово-комунального господарства як складової соціальної сфери села в Україні. Надається характеристика інвестицій, які вкладаються в житлово-комунальне господарство як складову соціальної сфери села, – державних, комунальних, приватних, іноземних та змішаних інвестицій. Запропоновано висновок про те, що для правового регулювання фінансування розвитку житлово-комунального господарства як складової соціальної сфери села оптимальною є змішана форма інвестування.

Ключові слова: житлово-комунальне господарство як складова соціальної сфери села, інвестиції, майнові цінності, бюджет.

Стаття посвящена исследованию правового обеспечения финансирования развития жилищно-коммунального хозяйства как составляющей социальной сферы села в Украине. Дается характеристика инвестиций, которые вкладываются в жилищно-коммунальное хозяйство как составляющей социальной сферы села, – государственных, коммунальных, личных, иностранных и смешанных инвестиций. Обоснован вывод, согласно которому для правового регулирования финансирования развития жилищно-коммунального хозяйства как составляющей социальной сферы села оптимальной является смешанная форма инвестирования.

Ключевые слова: жилищно-коммунальное хозяйство как составляющая социальной сферы села, инвестиции, имущественные ценности, бюджет.

